

lige Resolutioner blev ved forskellige Leiligheder af Statskassen bevilget større eller mindre Summer som Hjælp til Befridelsen af de ved Kirken i Tidens Løb forefaldende Bygningsarbejder, medens Kirken for Øvrigt vedblev at staa under en særlig Direktion, bestaaende af Stiftamtmanden og Biskoppen, indtil Rentefammeret efter Brevvevling derom med Kancelliet blev ved en kongelig Resolution af 9de September 1795 bemyndiget til at modtage Indkomsterne af Nødby Kirke og for Fremtiden at drage Omsorg for dens Vedligeholdelse.

Under de Indtægter, som i Medfør af nysnævnte kongelige Resolution fulgte med Kirken, var dog ikke indbefattet selve Kirkens Tiende, men kun den ovenfor nævte Refusion af 20 Ldr. Rug, 30 Ldr. Byg og 10 Ldr. Havre, hvorimod Tienden i Forening med adskillige andre Tiender var henlagt til Udvekslingen af en Del Staten paahvilende Refusioner og Deputater til forskellige Geistlige, Hospitalet, Skoler m. v., indtil det i Aaret 1851, efter at Udvekslingen af de paagjældende Refusioner var overgaaet til de Autoriteter, hvorunder de vedkommende Embedsmænd m. v. henhørte, blev af Finantsministeriet vedtaget, at Indtægterne af Nødby Sogns Kirketiende for Fremtiden skulde overføres paa Domainevæsenets Budget. Domainevæsenet har saaledes siden den Tid oppebaaret baade Tienden og den Kirken i Aaret 1720 tillagte Tienderesufusion, og er bemeldte Refusion hidtil bleven afholdt af den paa Kirke- og Undervisningsministeriets Budget til „Tilbagebetalinger og Godtgjørelser til forskellige Kirker og geistlige Embeder m. v.“ bevilgede Sum (Finantslovens § 21 H. A. 2.).

Det vil hersefter være indlysende, at den paagjældende Refusion vilde være bleven indbragen i 1851, saafremt man dengang havde været opmærksom paa Sagens historiske Sammenhæng, og Finantsministeriet har derfor ogsaa nu efter forudgaaet Brevvevling derom med Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet givet sit Samtykke til, at denne Refusion (derunder indbefattet et Pengebeløb af 7 Rd. 10 ø., der i Tidens Løb er tilkommet, men om hvilket der ikke har kunnet tilveiebringes nogen nærmere Oplysning) søges indbragen fra 1ste April d. A. at regne uden Erstatning til Kirken, saaledes, at den sidste Gang erlægges i indværende Finantsaar for Afgiftsaaret indtil 1ste Januar d. A.“

3) (Samme Konto). Da der er givet Udvalget Anledning til at nære Tvivl om, hvorvidt den private Forstrandsret benyttes paa en hensigtsmæssig Maade, har man fremsat nogle Spørgsmaal i den Retning. Svar derpaa er endnu ikke modtaget.

4) (Samme Konto). Paa Forlangende har Udvalget faaet tilfattet den nugjældende Forpagtningskontrakt om Østersfiskeriet i Rattegat (Fladstrands Banke med flere Steder). Under 22de Februar 1866 blev Kontrakt oprettet for 10 Aar fra 1ste September 1865 til samme Dag 1875 med Enkesfru Steenberg af Nykjøbing paa Morsø og Grosferer N. Christensen af Kjøbenhavn. Ved en under 27de Juli 1871 oprettet Overenskomst er Forpagtningen for den tilbagestaaende Tid overgaaet til Kjøbenhavns Fiskehandels Selskab, „der i Et og Alt er forpligtet til at holde Bestemmelserne i den oprindelige Kontrakt“. Dog har Finantsministeren ved i Skrivelse af 19de August 1871 at stadfæste denne Overenskomst taget det „Forbehold, at Bestemmelserne i Forpagtningskonditionernes § 12 alene ophæves“. Denne Paragraf lyder saaledes:

§ 12.

„For det Tilfælde, at Forpagtning paa 10 Aar efter § 1 Nr. 2 finder Sted, vil Forpagteren saavidt mulig have at sørge for Fiskeriets Udvidelse ved Anlæg af kunstige Østersbanke o. deslige paa dertil bekvemme Steder, i hvilken Henseende han dog vil have at paase, at derved ikke lægges Hindringer i Veien for andet berettiget Fiskeri. Og skal Forpagteren, saafremt han ved Forpagtningstidens Udløb kan godtgjøre at have foretaget væsentlige Forbedringer eller Udvidelser af Fiskeriet, hvad enten disse bestaa i Anlæg af Østersbanke eller kunstige Østersbanke eller andre til Fremme af Østersavlens tjenende hensigtsmæssige Foranstaltninger, som kunne antages at bidrage til, at der for den paafølgende Forpagtningstid erholdes en forhøjet Afgift — i saa Fald være berettiget til at oppebære Halvdelen af det Beløb, hvormed Forpagtningsafgiften i de næste 10 Aar som Følge af slige Forbedringer overstiger den Afgift, der bliver at udrede efter nærværende Auktion, hvorved dog bemærkes, at han ikke derved erholder nogen som helst Ret til at indblande sig i det nye Forpagtningsforhold eller nedlægge Indsigelse mod, at Afgiften af Ministeriet bevilges nedsat, hvorimod det er en Selvfølge, at Halvdelen af Forpagtningen i Afgiften vil komme Forpagteren til gode ogsaa i det Tilfælde, at han selv atter bliver Høstbydende.“

§ Forpagtningsafgift svares 755 Rd. til Statskassen, og desuden leveres aarlig 30 Ldr. Østers til Kongens Hofholdning, hver Lønde indeholdende mindst 500 Østers. „Forpagteren for-